

Til § 5.

Til stk. 1. Efter denne bestemmelse afgør politiet, hvorvidt en anmodning om udlevering skal imødekommes. I de bestemmelser, som fastsættes administrativt i henhold til § 5, stk. 2, vil det blive indskærpet, at behandlingen af udleveringssagen skal fremskyndes mest muligt, og at en beslutning om udlevering snarest skal iværksættes. Forslaget indeholder derudover en absolut tidsfrist, som finder anvendelse, hvis der efter § 6 er meddelt den, som søges udleveret, påbud om at tage ophold et anvist sted eller sket frihedsberøvelse. I sådanne tilfælde skal politiets afgørelse om udlevering træffes inden 3 dage. Man har ikke ment at kunne fastsætte en bestemt tidsfrist for selve udleveringen. Den vil normalt kunne ske i umiddelbar forsettelse af beslutningen, men undertiden vil det være nødvendigt at træffe aftale med politi eller forsorgsmyndigheder i det land, hvortil udleveringen skal ske, om afhentning af den pågældende.

Til stk. 2. I henhold til denne bestemmelse vil der administrativt blive fastsat regler bl. a. om forelæggelse for justitsministeriet af visse mindre grupper af sager, hvor udleveringsspørgsmålet kræver en nærmere prøvelse f. eks. tilfælde, hvor en dansk statsborger søges udleveret. Forelæggelse for justitsministeriet medfører ikke en forlængelse af den ovenfor nævnte 3-dages frist.

I de administrativt fastsatte bestemmelser vil det blive nævnt, at politiets afgørelser såvel af spørgsmålet om udlevering som af spørgsmålet om anvendelse af tvangsforanstaltninger i overensstemmelse med almindelige regler kan indbringes for justitsministeriet. I sådanne tilfælde gælder 3-dages fristen ikke.

Til § 6.

Såfremt der er rimelig grund til at antage, at den, der søges udleveret, vil unddrage sig udleveringen ved at flygte eller skjule sig, kan politiet efter bestemmelsen i § 6, stk. 1, pålægge ham at tage ophold et anvist sted eller om fornødent undergive ham frihedsberøvelse, så vidt muligt på en egnet institution.

Kriterierne for tvangsmidlernes anvendelse er de samme som efter retsplejelovens § 780, stk. 2, nr. 2 a, for fængsling af en person, hvis tilstedeværelse skal sikres. Det forudsættes, at der udvises tilbageholdenhed ved anvendelse af tvangsmidler, da en egnet midlertidig anbringelse ofte vanskeligt lader sig gennemføre.

Som nævnt kan tvangsmidlerne bestå i pålæg om at tage ophold et anvist sted eller — om fornødent — frihedsberøvelse, der så vidt muligt skal gennemføres ved anbringelse på en egnet institution.

Ved den foreslåede formulering er det således søgt præciseret, at udgangspunktet bør være, at der så vidt muligt blot meddeles den pågældende pålæg om at forblive, hvor han har ophold, eller tage ophold et anvist sted, f. eks. i en institution under børne- og ungdomsforsorgen. Kun hvis der er grund til at antage, at han ikke vil efterkomme et sådant pålæg, kan der iværksættes frihedsberøvelse. Det er ikke udelukket, at han herunder kan anbringes i varetægtsfængsel, men det følger af den foreslåede formulering, at anbringelsen, så vidt det er praktisk muligt, i almindelighed må ske på en institution, der helt eller delvis modsvarer den, han er undvejet fra.

Da det må forventes, at en eventuel frihedsberøvelse som oftest kun vil være af ganske kort varighed, er det fundet forsvarligt at foreslå, at kompetencen til at træffe bestemmelse herom henlægges til politiet, også i de tilfælde, hvor den pågældende findes at burde anbringes i en institution under børne- og ungdomsforsorgen, en psykiatrisk afdeling eller et forsorgshjem. Forslaget herom vil indebære, at de kompetenceregler og betingelser, der i øvrigt er fastsat i lovgivningen om sådanne anbringelser, ikke gælder i disse specielle tilfælde. Det er imidlertid en selvfølge, at sådanne midlertidige anbringelser kun gennemføres efter nærmere aftale med lederen af den pågældende institution.

Til § 7.

Efter § 7, stk. 1, kan den, som søges udleveret, eller den, der handler på hans vegne, forlange rettens prøvelse af, om betingelserne for en beslutning om udlevering eller for en afgørelse om foranstaltninger efter § 6 er opfyldt.

I forbindelse med udarbejdelsen af lovforslaget har det været overvejet, om der burde fastsættes en aldersgrænse for mindreåriges adgang til på egen hånd at tage stilling til, om de ønsker domstolsprøvelse af en beslutning om udlevering eller af en afgørelse efter § 6. En sådan aldersgrænse, som det på baggrund af bestemmelsen i § 52, stk. 2, i loven om børne- og ungdomsforsorg kunne overvejes at fastsætte til 18 år, ville indebære, at der i alle tilfælde, hvor der søges om udlevering af en person under denne alder, måtte beskikkes en særlig værge til på den unges vegne at tage stilling til spørgsmålet om domstolsprøvelse, medmindre der på forhånd var givet samtykke til udleveringen af den, som i vedkommendes hjemland varetager hans interesser. De betingelser for udlevering og for foranstaltninger efter § 6, som er fastsat i lovforslaget, er imidlertid af en så enkel beskaffenhed, at det kun undtagelsesvis vil kunne være vanskeligt for den pågældende at